

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی باغ سازی ایرانی پیش و پس از اسلامبا تأکید بر الگوی چهارباغ

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و زیرساخت های شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

زهرا صالحی - گروه معماری، دانشکده علوم پایه، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی کرمانشاه، ایران

حسن سجاذزاده - استادیار دانشکده هنر و معماری، دانشگاه بوعلی سینا، همدان، ایران

خلاصه مقاله:

تمایل انسان به زیباسازی محیط زندگی و بهره گیری از طبیعت از دیرباز وجود داشته است. فرآیند شکل دهی به محیط همواره تحت تأثیر نگرش های متفاوت نسبت به انسان، طبیعت و رابطه این دو باهم قرار داشته و منجر به خلق انواع فضاها گردیده است. تحقیقات انجام یافته در مورد باغ های تاریخی به طور عمده شامل نحوه شکل گیری، نوع عناصر بهکاررفته و نحوه چیدمان و ساختار فضایی آنها است. در سرزمین پهناور ایران باغ هایی وجود دارند که از نقطه نظر هنر و معماری نمونه های با ارزشی تلقی شده و باعث ترویج هنر باغ سازی ایرانی در دیگر سرزمین ها و به خصوص سرزمین های اسلامی شده اند. باغ ایرانی با تاریخ درخشان خود به عنوان یکی از بهترین الگوهای منظرسازی، محصول تعامل سازنده ایرانی در مواجهه با طبیعت است. از بین عوامل مختلف شکل گیری باغ ایرانی و هندسه خاص آن، فرضیه الگوی چهارباغ به عنوان یکی از مشهورترین فرضیه ها شناخته شده است. الگوی چهارباغ در باغ ایرانی چنان مشهور شده است که بسیاری از نویسندگان و محققان فعلی بدون ریشه یابی واژه و بررسی تاریخی، آن را بدون هیچ تردیدی به عنوان یک اصل پذیرفته و به کهن الگو بیان می کنند. در این مقاله سعی می شود با رویکرد توصیفی و تحلیلی و با استفاده از اسناد و منابع کتابخانه ای، باغ سازی ایرانی در ادوار مختلف با تأکید بر الگوی چهارباغ مورد بررسی قرار گیرد. با توجه به مطالعات و تحقیقات انجام شده می توان گفت که در بسیاری از موارد ذکر یک دلیل برای توجیه علل پیدایش باغ تاریخی کافی به نظر نمی رسد. در اکثر نمونه ها و به خصوص نمونه های شاخص، عوامل عمومی و مشترک همچون علل اقتصادی و ایجاد مناظر زیبا و دلنشین بادیگر علل توأمان باعث به وجود آمدن باغ ها بوده اند.

کلمات کلیدی:

منظرسازی، باغ سازی ایرانی، الگوی چهارباغ، باغ های تاریخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/447943>

